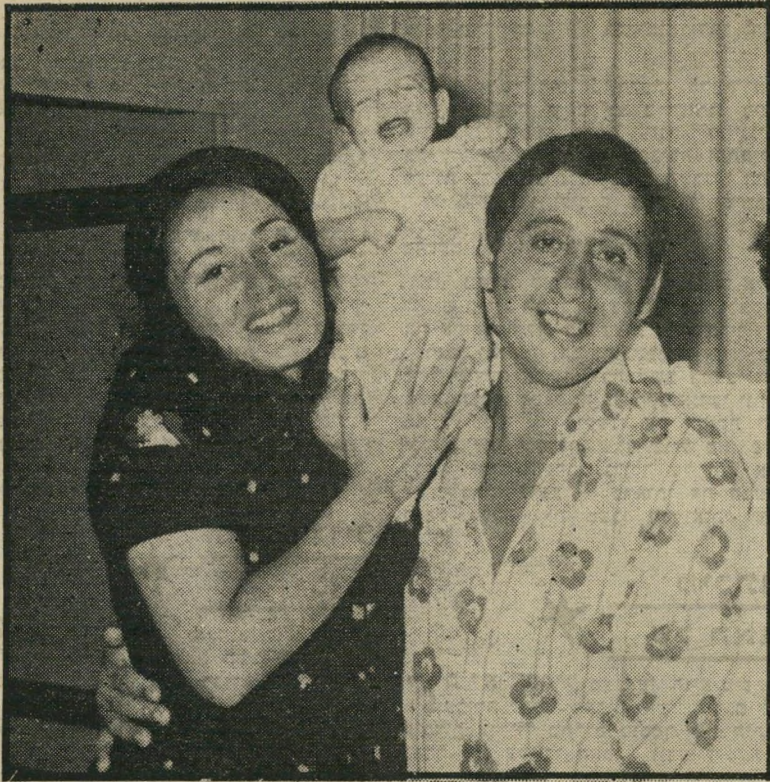

מנה אני עם קוראיו הוותיקים של העולם הזה, וצר לי לראות כיצד לא שמרתם הפעם על הכללים שהיו נר לרגליכם במשך שנים, להביא לקוראים את כל האמת ורק את האמת. איך אומרים העיתונאים? אדם הנושך כלב הוא סקוף. אין ספק שהדבר עשה רושם כביר — תמונות במקום-מיסחור, האשמות שוא חד-צדדיות ללא כל שחר, ובחורה המציגה עצמה נירדפת ואומללה על-ידי בעל „אכזרי“, פסיכיאטר מחוץ, מישרת ישראל, רבנים, בית-מישפט-מחור זי, ובכלל — כל מדינת-ישראל.

השתדלתי כל הזמן שפרשה זאת, בני גוד למה שרוצה הגב' אוה גרוס, לא תהיה פרשה עיתונאית. לא מפני שיש לי מה להסתיר, אלא של גבר של ילד לא צריך לרכב ולהשיג פירסומת אומללה.

הריון בהונגריה

כשאני זוכר את אווה על תגובותיה בפרשת יונדף, ולפני זה בפרשת פוראי, היתה אומרת תמיד: „אתה תראה שגם אני אעשה כך, וגם עלי יכתבו בעיתונים.“ לא התייחסתי לכך ברצינות, אך כיום אני רואה התחייבות. ביולי חזרתי ארצה, והתי אתן תמונות וכתובות שהצליחה להשיג בדרך פסולה. אבל זה, כנראה, שייך — כפי שאמר הפסיכיאטר המחוזי, שאיתו חתמתי — לחלק מהאישיות שלה ולטי-

האמת שלי

שאווה עברה תאונה קשה בהונגריה, היא תה מאושפוט הרבה זמן, וחלק מהזמן בי בית-חולים פסיכיאטרי. כלילות היתה מת עוררת בועקות-אימים שאינה רוצה למות, לא רוצה שהדלתות בבית יהיו סגורות. היא התחילה לצרוח כמויות עצומות של כדורי-ארגעה. נוסף לכל הצרות התגלתה לה מחלה נדירה במעיים, והיא אושפזה חודשים רבים ביפו. באין ברירה התי ייעצתי עם בית-החולים באפריל 1975, להפנות אותה לבית-החולים הפסיכיאטרי רי בבתי-ים, כשהפניה אומרת שחל שי נזי חמור במצבה הנפשי, כולל ניסיון התאבדות ופחדים עם התקפים היסטריים, לכן יש צורך דחוף בפניית לטיפול פסיכיאטרי אינטנסיבי. ההפניה ניתנה לאחר התייעצות עם רופא פסיכיאטר יועץ המח' לקה.

לאור המצב הנפשי שלה, שהלך והחרי מיר, הועקתי את מישפחתה מחזרה, בי ניהם מנהל בכיר בעירייה ועובדת בכירה בבית-חולים לחולי-נפש, ויחד חיפשנו דרך לעזור לה מבחינה נפשית. במקביל פניתי להתאחדות עולי הונגריה, ובקישתי רופא דובר-הונגרית שיוכל לעזור לה. העלו את שמו של ד"ר צלוש, מומחה ל-פסיכיאטריה וזה, לאחר ששמע את הבעיה, היפנה אותנו לרופא בבית-החולים הפסיכיאטרי תל-אסא.

אווה העדיפה את הטיפול בבית-החור לים בבתי-ים, והתייצבה שם כדי להתחיל בטיפול. אחרי ששמעו את הבעיות, נקבע לה תור לטיפול אינטנסיבי.

הטיפול המסור בבית-החולים, תוך כדי טיפול במחלת-המעיים שלה, התאבחה אווה ברופא בבית-החולים, ונודע לי שהיא מקיימת אתו פגישות, ולא-אירדוקא על רקע מיקצועי. נפגשתי עם הרופא, ובקישתי ממנו להפסיק לנצל את המצב הנפשי שלה בינתיים התחילה להתחבר עם חוגים שור נים, והיא החליטה שתדוך היא לחזור מחדש על תרגילי הבעל הראשון, לסחוט כספים, דרשה ממני סכומים עצומים וטעינה שחיה רוצה להתחתן עם אהובה, שי הוא עצמו עדיין נשוי פלוס ילדים.

כשלא הסכמתי לתת לה כספים, התי חילה לנפץ את הבית, להשתולל ללא סיי בה ונאלצתי להעזיק מיספר פעמים את ה-מישרת על-מנת לרסן אותה. היה מי

בחתונה אורחית ובגירויים אורחיים. לקראת נסיעה, לאחר מאמצים גדולים, הצלחתי לגייס שוב כסף ושלחתי לה כרטיס לישראל. לישראל הגיעה ב-13.4.73, ומאחר שלא ידעתי על תאריך בואה המיועד, הזעיקו אותי מירושלים, שם הייתי בסניף-עבודה, מאחר שסירבה לעזוב את נמל-התעופה ולנסוע לאחותה הי-תאומה, ופרצה בצעקות ובבכיות בנמל-התעופה עד שהצליחו להשיג אותי.

הבאתי אותה לביתי, וכאן עשיתי את טעותי הגדולה ביותר — הסכמתי להשיג אירה בבית, במקום במרכז-קליטה או בי קיבוץ כלשהו. לאחר שישה חודשים שהי תה בביתי, שם גרתי בנפרד מאשתי, לחי

נאלצתי להוציא עד אז, שהסתכמו בלמע-לה 10 אלפים ל"י ב-1972 ואכלו את כל חסכוני, והלוואה גדולה מהסכנות ש-עדיין אני ממשיך לשלם אותה — נאלצי תי לגייס שוב כסף לכרטיס וכסף לגט שלה, שעלה מאות דולרים.

גט או כסף?

מה לא רצה הבעל הראשון לתת לה גט? בתקופה יותר מאוחרת גיייתי את פרשת נישואיה הראשונים, מאחר שנפגשתי עם קרובי הבעל בארץ, המנסים

פני שבועיים פירסם „העולם הזה“ את גירסתה של אווה ג'נסבורג, המסתתרת יחד עם כנה יובל, על הסיכסוך במישפחתה.

מטעמי הגינות, מפרסם „העולם הזה“ בעמוד זה את גירסת הבעל. מובן שהמערכת אינה נוקטת עמדה לגבי גירסת הצדדים.

מאת אהרון ג'נסבורג

צה עלי לקבל גט ולהתחתן איתה. התי חתנתי איתה כשכבר ראיתי בעיות רבות באופק, אך האמנתי שאולי היא תשתנה. אז היתה שוב בהריון וסירבה לעשות גירדה. ללמוד באולפן לא רצתה, והמיקצוע שי עבדה בו בחו"ל — פועלת בבית-החרושת לפלסטיקה — לא נראה לה מבטיח בארץ. הצלחתי לעניין אותה בלימוד מיקצוע חי קוסמטיקה. גם כאן לא הראתה התלהבות, ולמרות שהלימודים עלו אלפי ליי-רות, נראתה אווה בעבודה לעיתים רחוקות, ורוב הזמן בילתה בבת-הספקה.

אין חשק לעבוד

עם הולדתו של יובל חשבתי שיהיה מיפנה, אולי, ורכשתי לה, בהלוואות נוספות, ציוד קוסמטי חדיש. התברר שי לעבוד אין לה חשק, והציוד מעלה חלוי דה. ואז בא המיפנה הגדול — התברר לי

כיום למצוא דרך שתועמד לדין, והפרשה: הבעל, אקרמן גבור, יליד רוסיה, רצה לעזוב את רוסיה להונגריה, וזה כיודע, בגוש המזרחי, אסור אלא לאחר חתונה. אקרמן התחתן עם אווה והם עברו לגור יחד, אך הנישואים לא עלו יסה, ואווה חזרה לבית הוריה ודרשה מאקרמן פיי-צוי כספי של 60 אלף פורנט הונגרי (המשכורת באותה עת בהונגריה — 1200 פורנט לחודש). הבחור לא יכול היה להמציא את הסכום שהיא ביקשה, ואז איימה עליו אווה שתגלה שהחתונה היתה פיקטיבית — דבר שהיה מביא אותו להרי-בה שנות מאסר בהונגריה וברוסיה.

הוריו ברוסיה נבהלו מהאימים, והומינו אותה אליהם לנסות לסיים את הפרשה. כספים לא היו להם, והם נאלצו לתת לה כלי-בית, מצלמות ודיכריי-ערך שאותם מכרה אווה בהונגריה, וזה הסכף ששימש לה לטיול לרומניה. הבעל מצא חודמנות לנקום בה, וסירב לתת לה גט לפני הגסי-עה לישראל, דבר שהצריך את מאות ה-דולרים ששלחתי לה. אגב, מדובר כאן

פולים הנפשיים שעליה עוד לעבור. את אווה פגשתי ברומניה, בלוויית אחותה, שנמצאת בארץ, ואביה, שם ביליתי איתה שבועיים ללא כל הבטחות או התחייבויות. ביולי חזרתי ארצה, והתי חלתי לקבל ממנה מיכתבים לוהטים, ובחור דש אוגוסט 1972 קיבלתי את שוק חיי — גלויה עם תמונת ילד, ובה דרישת-שלום חמה ממנה ומהילד אשר בביטנה. למרות שהיה מוקדם מאוד לקבוע זאת, התרשמתי שדבריה אמת, בעיקר כשהתי חילו להגיע מיכתבים לוהטים בקצב של אחד לשבוע, כל מיכתב שמונה עמודים, ונאלצתי לפנות למתרגם מיקצועי בי-אויקלט, העיתון ההונגרי, על-מנת להת-גבר על הניירת הרבה, שלא לדבר על הטירח לענות על כל המיכתבים. העברתי לה מייד כסף על-מנת לבצע גירדה, ובכך רציתי להפסיק את העניין. את ה-כסף היא קיבלה, אך המיכתבים המשי-כו להגיע בקצב של כמה לשבוע, בהצי-הרות-אהבה אינסוף.

לקחתי את הניירות ופניתי למישרד-החוץ, למחלקה האחראית על אירופה, לראות מה ניתן לעשות בעניין, ואולי ניתן להעלות אותה ארצה ולפתור את הבעיה. התברר שהסיכויים הם אפס, לדעי-הם — בהתחשב בכך שאחותה התאומה עושה את הונגריה בצורה בלתי-חוקית, ולפי חוקי הונגריה לא רשאי קרובי-מישי-פחה להגיש בקשה לקבלת דרכון חמש שנים לאחר מיקרה כזה, שלא לדבר על כך שלא קיימת שום הגירה מהונגריה לי-ישראל.

עשיתי מאמצים רבים והצלחתי להשיג ויזה להונגריה, וזאת בניגוד לעצתם של מומחי שירות הביטחון שהזהירו אותי מאפ-ירות של נסיעה בכיוון אחר. הגעתי לבור-דפסט, ואז התברר לי דברים מדהימים: שאווה עדיין נשואה לאקרמן גבור, יהודי יליד רוסיה; שהיא אינה בהריון כלל. מי-הילד נפטרה כמה שבועות קודם-לכן בי-הפלה מלאכותית, דבר שהסתירה ממני לפני הנסיעה. גיסיטי לבדוק במישרד-החוץ ההונגרי, והתברר שאין שום סיכוי להוציא אותה מהונ-גריה. בידי היתה תוכנית שהוכנה על-דעת חוגים מתאימים, והססתי אותה לי-בולגריה בניסיון להבריחתו לארץ מערי-